

Sygn. akt VI GC 306/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

E. D.

przeciwko:

(...) (...) sp. z o.o. spółka komandytowa w W.

o zapłatę

- 1) utrzymuje nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym pod sygnaturą akt VI GNC 79/17/3 w całości w mocy;
- 2) zasądza od pozwanego (...) (...) sp. z o.o. spółka komandytowa w W. na rzecz powódki E. D. kwotę 1 200,00 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem dalszych kosztów zastępstwa procesowego;
- 3) utrzymuje nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym pod sygnaturą akt VI GNC 81/17/3 w całości w mocy;
- 4) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1 200,00 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem dalszych kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 306/17/3

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 5 stycznia 2017 r. wniesionym przeciwko (...) (...) sp. z o.o. spółka komandytowa z siedzibą w W., powódka E. D. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) z miejscem wykonywania działalności w Ł., wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 11 941,14 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pozostawała z pozwanym w stałych stosunkach gospodarczych, w ramach których pozwany zamawiał u powódki biopaliwa, w tym m.in. dostawę peletu z łuski słonecznika. Szczegóły zamówień, w tym cenę zamówionych towarów, ustalano z powódką. Zamówiony towar tj. 24,26 t dostarczono w dniu 9 czerwca 2015 r. Powódka wystawiła pozwanemu fakturę opiewającą na kwotę 11 637,52 zł, płatną w terminie do

dnia 10 czerwca 2015 r. Dalej powódka wskazuje, że pozwany nie uregulował swojego zadłużenia dlatego skierowała do niego przedsądowe wezwanie do zapłaty zaległej kwoty. W odpowiedzi, pismem z dnia 15 października 2015 r. pozwany uznał roszczenie powódki i zadeklarował wolę zapłaty zobowiązania wskazanego w wezwaniu do zapłaty. Pozwany zaproponował jednocześnie, że dług spłaci w ratach bądź poprzez cesję długu na (...) S.A. Powódka nie wyraziła zgody na propozycję pozwanego i dnia 8 marca 2016 r. skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty zaległej kwoty. W odpowiedzi pozwany ponownie zaproponował spłatę wierzytelności poprzez jej cesję na rzecz dłużnika (...) S.A. Powódka nie przystała na propozycję pozwanego i ponownie wezwała go do zapłaty zadłużenia. Pozwany w dniu 17 czerwca 2016 r. częściowo uregulował zadłużenie względem powódki, wpłacając kwotę 2 000,00 zł, którą powódka zaliczyła na rzecz odsetek ustawowych za opóźnienie wynikających z zaistniałego opóźnienia w płatnościach, tj. kwoty w wysokości 897,52 zł stanowiącej odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 11 637,52 zł od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty. Pozwany nie spłacił pozostałej części zobowiązania względem powódki, dlatego dnia 12 grudnia 2016 r. powódka skierowała do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty zobowiązania. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi. Na wartość dochodzonego przez powódkę roszczenia składa się kwota 10 535,04 zł stanowiąca pozostałą część należności głównej wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 10 czerwca 2015 r. powiększona o odsetki ustawowe za opóźnienie w kwocie 406,10 zł, liczone od dnia 18 czerwca 2015 r. do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa tj. 4 stycznia 2017 r.

W dniu 9 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie o sygn. akt VI GNc 79/17/3 nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym.

W ustawowym terminie pozwany wniósł zarzuty od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że powództwo jest niezasadne i jako takie powinno zostać oddalone w całości. Pozwany podniósł, że powódka nie wykazała wysokości dochodzonego roszczenia zarówno w zakresie należności głównej jak i dochodzonych należności ubocznych. Powódka nie wykazała ponadto żadnej więzi prawnej pomiędzy stronami, stąd pozwany stawia zarzut nieistnienia zobowiązania. Pozwany wskazał, że z treści pozwu oraz dołączonych do niego dokumentów wynika, że dotyczą one spółki (...) (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., która jest innym bytem prawnym od pozwanego.

W odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym powódka podtrzymała żądanie pozwu. Powódka wskazała, że faktura, w której błędnie oznaczono kupującego jest tylko dokumentem księgowym, wystawionym przede wszystkim dla celów podatkowych. Faktura ta nie jest jednak jedynym dowodem w przedmiotowej sprawie potwierdzającym istnienie zobowiązania i obowiązek zapłaty wynagrodzenia przez pozwaną spółkę. Ponadto przedstawiciel pozwanego upoważniony do jego reprezentowania niezwłocznie po zauważeniu błędu w określeniu danych firmy na fakturze. M. zgłosił powódce zauważony błąd wraz z prośbą, aby powódka wystawiła fakturę korygującą na rzecz pozwanej spółki. Powódka stwierdziła, że wystarczy wystawić notę korygującą. Wreszcie powódka wskazuje, że na żadnym etapie współpracy, także w momencie wystawienia dokumentów księgowych, pozwany nie negował istnienia zobowiązania, wręcz zapewniał wielokrotnie że należność wobec powódki zostanie uregulowana. Ponadto w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty pozwana częściowo uregulowała swoje zadłużenie oraz złożyła oświadczenie o uznaniu zadłużenia względem powódki.

W sprawie połączonej do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia o pierwotnej **sygnaturze akt VI GC 327/17/3** pozwem wniesionym w dniu 5 stycznia 2017 roku powódka E. D. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) (...) sp. z o.o. spółka komandytowa z siedzibą w W. kwoty 35 951,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pozostawała z pozwanym w stałych stosunkach gospodarczych, w ramach których pozwany zamawiał u powódki biopaliwa, w tym m.in. dostawę peletu z łuski słonecznika. Szczegóły zamówień, w tym cenę zamówionych towarów, ustalano z powódką. Zamówiony towar tj. 67, 36 t peletu słonecznika

dostarczono w dniu 10 czerwca 2015 r. Powódka wystawiła pozwanemu fakturę opiewającą na kwotę 32 312,69 zł, płatną w terminie do dnia 10 czerwca 2015 r. Dalej powódka wskazuje, że pozwany nie uregulował swojego zadłużenia dlatego skierowała do niego przesądowe wezwanie do zapłaty zaległej kwoty. W odpowiedzi, pismem z dnia 15 października 2015 r. pozwany uznał roszczenie powódki i zadeklarował wolę zapłaty zobowiązania wskazanego w wezwaniu do zapłaty. Pozwany zaproponował jednocześnie, że dług spłaci w ratach bądź poprzez cesję długu na (...) S.A. Powódka nie wyraziła zgody na propozycję pozwanego i dnia 8 marca 2016 r. skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty zaległej kwoty. W odpowiedzi pozwany ponownie zaproponował spłatę wierzytelności poprzez jej cesję na rzecz dłużnika (...) S.A. Powódka nie przystała na propozycję pozwanego i ponownie wezwała go do zapłaty zadłużenia. Pozwany w dniu 17 czerwca 2016 r. częściowo uregulował zadłużenie względem powódki, wpłacając kwotę 2 000,00 zł. Pozwany nie spłacił pozostałej części zobowiązania względem powódki, dlatego dnia 12 grudnia 2016 r. powódka skierowała do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty zobowiązania. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi. Na wartość dochodzonego przez powódkę roszczenia składa się kwota 32 312,59 zł stanowiąca pozostałą część należności głównej wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 10 czerwca 2015 r. powiększona o odsetki ustawowe za opóźnienie w kwocie 3 638,49 zł, liczone od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa tj. 4 stycznia 2017 r.

W dniu 9 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie o sygn. akt VI GNc 81/17/3 nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym.

W ustawowym terminie pozwany wniósł zarzuty od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że powództwo jest niezasadne i jako takie powinno zostać oddalone w całości. Pozwany podniósł, że powódka nie wykazała wysokości dochodzonego roszczenia zarówno w zakresie należności głównej jak i dochodzonych należności ubocznych. Powódka nie wykazała ponadto żadnej więzi prawnej pomiędzy stronami, stąd pozwany stawia zarzut nieistnienia zobowiązania. Pozwany wskazał, że z treści pozwu oraz dołączonych do niego dokumentów wynika, że dotyczą one spółki (...) (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., która jest innym bytem prawnym od pozwanego.

W odpowiedzi na zarzuty od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym powódka podtrzymała żądanie pozwu. Powódka wskazała, że faktura, w której błędnie oznaczono kupującego jest tylko dokumentem księgowym, wystawionym przede wszystkim dla celów podatkowych. Faktura ta nie jest jednak jedynym dowodem w przedmiotowej sprawie potwierdzającym istnienie zobowiązania i obowiązek zapłaty wynagrodzenia przez pozwaną spółkę. Ponadto przedstawiciel pozwanego upoważniony do jego reprezentowania niezwłocznie po zauważeniu błędu w określeniu danych firmy na fakturze. M. zgłosił powódce zauważony błąd wraz z prośbą, aby powódka wystawiła fakturę korygującą na rzecz pozwanej spółki. Powódka stwierdziła, że wystarczy wystawić notę korygującą. Wreszcie powódka wskazuje, że na żadnym etapie współpracy, także w momencie wystawienia dokumentów księgowych, pozwany nie negował istnienia zobowiązania, wręcz zapewniał wielokrotnie że należność wobec powódki zostanie uregulowana. Ponadto w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty pozwana częściowo uregulowała swoje zadłużenie oraz złożyła oświadczenie o uznaniu zadłużenia względem powódki.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W sprawie o **sygnaturze akt VI GC 306/17** pozwany zamówił u powódki 24,26 t peletu z huski słonecznika. Powódka dostarczyła pozwanemu zamówiony towar dnia 9 czerwca 2015 r. W związku z realizacją zamówienia powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT na kwotę 11 637,52 zł, płatną w terminie do dnia 10 czerwca 2015 r.

Dowód: odpis listu przewozowego z dnia 9 czerwca 2015 r. (k. 16), faktura VAT nr (...) z dnia 10 czerwca 2015 r. (k. 17).

Powódka wystawiła fakturę VAT z błędnymi danymi firmy pozwanego, na co zwrócił uwagę jego przedstawiciel. Zgłosił on powódce zauważony błąd z prośbą, aby powódka wystawiła fakturę korygującą na rzecz pozwanej spółki. Powódka stanęła na stanowisku, że wystarczająca będzie w tym względzie nota księgowa.

Dowód: korespondencja e-mail stron (k. 85-86).

Pozwany nie uregulował swojego zadłużenia dlatego powódka skierowała do niego przesądowe wezwanie do zapłaty zaległej kwoty. W odpowiedzi, pismem z dnia 15 października 2015 r. pozwany uznał roszczenie powódki i zadeklarował wolę zapłaty zobowiązania wskazanego w wezwaniu do zapłaty. Pozwany zaproponował jednocześnie, że dług spłaci w ratach bądź poprzez cesję długu na (...) S.A. Powódka nie wyraziła zgody na propozycję pozwanego i dnia 8 marca 2016 r. skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty zaległej kwoty. W odpowiedzi pozwany ponownie zaproponował spłatę wierzytelności poprzez jej cesję na rzecz dłużnika (...) S.A. Powódka nie przystała na propozycję pozwanego i ponownie wezwała go do zapłaty zadłużenia.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dowodem nadania (k. 18-19 i 38), oświadczenie pozwanego (k. 20), wezwanie do zapłaty z dnia 8 marca 2016 r. (k. 24), korespondencja stron (k. 26-29).

Pozwany w dniu 17 czerwca 2016 r. częściowo uregulował zadłużenie względem powódki, wpłacając kwotę 2 000,00 zł, którą powódka zaliczyła na rzecz odsetek ustawowych za opóźnienie wynikających z zaistniałego opóźnienia w płatnościach, tj. kwoty w wysokości 897,52 zł stanowiącej odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 11 637,52 zł od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty. Pozwany nie spłacił pozostałej części zobowiązania względem powódki, dlatego dnia 12 grudnia 2016 r. powódka skierowała do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty zobowiązania. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi.

Dowód: potwierdzenie wykonania przelewu (k. 30), ostateczne wezwanie do zapłaty z dowodem nadania (k. 31-34).

Odsetki ustawowe za opóźnienie w wykonaniu zobowiązania przez pozwanego, liczone od dnia 18 czerwca 2015 r. do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa tj. 4 stycznia 2017 r., wynoszą 406,10 zł.

Dowód: kalkulacja odsetek (k. 35-37).

W sprawie o **sygnaturze akt VI GC 327/17/3** pozwany zamówił u powódki 67,36 t peletu z łuski słonecznika. Powódka dostarczyła pozwanemu zamówiony towar dnia 10 czerwca 2015 r. W związku z realizacją zamówienia powódka wystawiła pozwanemu fakturę VAT na kwotę 32 312,69 zł, płatną w terminie do dnia 10 czerwca 2015 r.

Dowód: odpis listu przewozowego z dnia 10 czerwca 2015 r. (k. 16-18), faktura VAT nr (...) z dnia 10 czerwca 2015 r. (k. 19).

Powódka wystawiła fakturę VAT z błędnymi danymi firmy pozwanego, na co zwrócił uwagę jego przedstawiciel. Zgłosił on powódce zauważony błąd z prośbą, aby powódka wystawiła fakturę korygującą na rzecz pozwanej spółki. Powódka stanęła na stanowisku, że wystarczająca będzie w tym względzie nota księgowa.

Dowód: korespondencja e-mail stron (k. 75-76).

Pozwany nie uregulował swojego zadłużenia dlatego powódka skierowała do niego przesądowe wezwanie do zapłaty zaległej kwoty. W odpowiedzi, pismem z dnia 15 października 2015 r. pozwany uznał roszczenie powódki i zadeklarował wolę zapłaty zobowiązania wskazanego w wezwaniu do zapłaty. Pozwany zaproponował jednocześnie, że dług spłaci w ratach bądź poprzez cesję długu na (...) S.A. Powódka nie wyraziła zgody na propozycję pozwanego i dnia 8 marca 2016 r. skierowała do pozwanego wezwanie do zapłaty zaległej kwoty. W odpowiedzi pozwany ponownie zaproponował spłatę wierzytelności poprzez jej cesję na rzecz dłużnika (...) S.A. Powódka nie przystała na propozycję pozwanego i ponownie wezwała go do zapłaty zadłużenia.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dowodem nadania (k. 20-22), oświadczenie pozwanego (k. 23), wezwanie do zapłaty z dnia 8 marca 2016 r. (k. 27), korespondencja stron (k. 29-31).

Pozwany w dniu 17 czerwca 2016 r. częściowo uregulował zadłużenie względem powódki, wpłacając kwotę 2 000,00 zł. Pozwany nie spłacił pozostałej części zobowiązania względem powódki, dlatego dnia 12 grudnia 2016 r. powódka skierowała do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty zobowiązania. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi.

Dowód: potwierdzenie wykonania przelewu (k. 32), ostateczne wezwanie do zapłaty z dowodem nadania (k. 33-37).

Odsetki ustawowe za opóźnienie w wykonaniu zobowiązania przez pozwanego, liczone od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa tj. 4 stycznia 2017 r., wynoszą 3 638,49 zł.

Dowód: kalkulacja odsetek (k. 38).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Żadna ze stron nie zakwestionowała ich treści ani autentyczności. Pełnomocnik pozwanego oświadczył, że uznanie długu dokonane na piśmie przez prezesa zarządu pozwanej spółki zostało sporządzone przez pomyłkę. Twierdzenie to jednak nie znalazło żadnego pokrycia w materiale dowodnym zgromadzonym w sprawie, dlatego Sąd uznał je za linię obrony stanowiska procesowego w sprawie.

Postanowieniem z dnia 17 października 2017 r. Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka S. G. albowiem jego zeznania w świetle przedstawionych dokumentów nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd pominął dowód z przesłuchania stron albowiem pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia nie stawiała się żadna z nich.

Sąd zważył, co następuje:

Oba połączone powództwa wytoczone w niniejszej sprawie przez powódkę E. D. zasługiwały na uwzględnienie w całości.

Strony postępowania zawarły umowy sprzedaży pelet z łuski słonecznika w trybie ofertowym.

Zgodnie z treścią art. 66§1 k.c. oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy stanowi ofertę, jeśli określa istotne postanowienia tej umowy. W myśl §2 tegoż artykułu jeżeli oferent nie oznaczył w ofercie terminu, w ciągu którego oczekiwać będzie odpowiedzi, oferta złożona w obecności drugiej strony albo za pomocą środka bezpośredniego porozumiewania się na odległość przestaje wiązać, gdy nie zostanie przyjęta niezwłocznie; złożona w inny sposób przestaje wiązać z upływem czasu, w którym składający ofertę mógł w zwykłym toku czynności otrzymać odpowiedź wysłaną bez nieuzasadnionego opóźnienia.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że strony pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych, w ramach których pozwany składał zamówienia, stanowiące w istocie ofertę zawarcia umowy sprzedaży, które powódka potwierdzała. Potwierdzają to również faktury VAT wystawione przez powódkę pozwanemu, które zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt V CSK 312/14, poza funkcjami czysto podatkowymi może spełniać różne funkcje na płaszczyźnie cywilnoprawnej (wezwania do zapłaty, pokwitowania itp.). Orzekające sądy mogą zatem w oparciu o treść faktury, samodzielnie lub z uwzględnieniem innych dowodów ustalić treść stosunku łączącego strony, co też uczynił w niniejszej sprawie Sąd rozpoznający sprawę.

Niezaprzeczalnie zostały zatem spełnione przesłanki z art. 535 § 1 k.c., który brzmi, iż przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. W pierwszej kolejności należy podnieść, że sprzedaż jest umową dwustronnie zobowiązującą. Skutkiem zawarcia umowy sprzedaży jest zobowiązanie się sprzedawcy do przeniesienia

własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz zobowiązanie się kupującego do zapłacenia sprzedawcy umówionej ceny. Świadczenie jednej strony jest więc odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. W takim ujęciu umowa sprzedaży ma charakter umowy wzajemnej, w odniesieniu do której znajdują zastosowanie ogólne przepisy dotyczące zobowiązań wzajemnych (art. 487 i n. k.c.).

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował wykonania przez powódkę zobowiązania. Pozwany pismem z dnia 15 października 2015 r. uznał roszczenie powódki w połączonych sprawach oraz dokonał częściowej spłaty zadłużenia dnia 17 czerwca 2016 r.

Uznanie niewłaściwe długu jest aktem wiedzy dłużnika. Według poglądów części autorów uznanie niewłaściwe w rzeczywistości stanowi przyznanie prawa. Taki charakter uznania niewłaściwego zaaprobował też Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia z dnia 7 grudnia 1957 r. (OSP iKA 1958, poz. 194) stwierdzając między innymi, że „uznanie niewłaściwe nie jest czynnością prawną, a jedynie przyznaniem obowiązku świadczenia wynikającego z innego źródła, a więc deklaratorywnym stwierdzeniem, że taki obowiązek istnieje i że dłużnik nie zamierza się uchylić od jego wypełnienia”. Sąd miał także na uwadze uchwałę składu siedmiu sędziów z dnia 30 grudnia 1964 r. (OSNCP z 1965 r. poz. 90) odnośnie kwestii charakteru prawnego uznania roszczenia w jego postaci tzw. właściwej i niewłaściwej. Sąd Najwyższy stwierdził, że „właściwe uznanie roszczenia” stanowi czynność prawną, której treścią jest ustalenie zakresu istniejącego długu, podczas gdy tzw. „uznanie niewłaściwe” jest oświadczeniem wiedzy, jednostronnym przyznaniem faktów, dla skuteczności którego nie jest wymagana żadna szczególna forma i które może być także dorozumiane, np. na skutek częściowego wykonania zobowiązania, prośby dłużnika o odroczenie terminu płatności lub prośby o niewystępowanie na drogę sądową. Oświadczenie takie nie jest wprawdzie oświadczeniem woli w technicznym tego słowa znaczeniu, a więc nie jest czynnością prawną w rozumieniu art. 56 k.c. W rzeczywistości oświadczenie takie jest bowiem aktem woli, lecz w znaczeniu potocznym – poprzez złożenie takiego oświadczenia dłużnik nie dąży przez to do zmiany istnienia stosunku prawnego, lecz zmierza do stwierdzenia wobec wierzyciela, że jego należność istnieje i jest wymagalna (art. 60 k.c.) i w związku z tym rodzi ono skutki materialno prawne uznania wierzytelności. Okoliczność, że dłużnik nie miał woli uznania roszczenia jest obojętna, jak również jest rzeczą obojętną, czy zdawał sobie sprawę z tych skutków, gdyż następują one niezależnie od woli stwierdzającego. To je właśnie różni od oświadczenia woli sensu stricto.

W świetle powyższego złożone dnia 15 października 2015 roku przez pozwanego oświadczenie oraz dokonaną przez niego dnia 17 czerwca 2016 r. częściową spłatę zadłużenia Sąd uznał jako niewłaściwe uznanie długu przez pozwanego.

Sąd nie podzielił przy tym zarzutu pozwanego dotyczącego braku legitymacji procesowej biernej strony pozwanej.

Legitymacja procesowa to uprawnienie do poszukiwania ochrony prawnej w konkretnej sprawie, to znaczy, że osoba lub przedsiębiorstwo może występować w roli powoda lub pozwanego. Rozróżniana jest legitymacja procesowa czynna i bierna. Pierwsza dotyczy strony powodowej i oznacza uprawnienie do wszczęcia i prowadzenia procesu, druga dotyczy strony pozwanej i uzasadnia występowanie w procesie w charakterze pozwanego. Sąd dokonuje oceny istnienia legitymacji procesowej strony w chwili orzekania co do istoty sprawy. Brak legitymacji procesowej zarówno czynnej jak i biernej prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo.

W ocenie Sądu pozwany posiadał legitymację bierną do występowania w sprawie jako strona pozwana, gdyż świadczy o tym zebrany w sprawie materiał dowodowy. Wynika z niego niezbicie, że bez znaczenia pozostaje dla sprawy błędne oznaczenie strony pozwanej na fakturze wystawionej przez powódkę albowiem ten o błędzie został powiadomiony i miał jego świadomość. Na okoliczność tą wskazuje również zachowanie pozwanego, który spełnił część zaległego świadczenia oraz uznał swoje roszczenie składając stosowne oświadczenie pisemne.

Ponadto zauważyć należy, że co do zasady faktura VAT jest dokumentem księgowym, rozliczeniowym, wystawionym głównie dla realiów podatkowych, a także jednym z dowodów źródłowych stwierdzających wykonanie danej operacji gospodarczej. Moc dowodowa faktury w procesie cywilnym nie różni się niczym od mocy dowodowej innych dokumentów. Tak jak każdy dokument prywatny faktura VAT jest dowodem tego, że określona osoba złożyła oświadczenie w nim zawarte, a zatem na gruncie przepisów postępowania cywilnego nie ma podstaw do nadania

fakturze mocy dowodowej innej niż jakimkolwiek dokumentom (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 23 lutego 2016 r., sygn. akt V ACa 542/15, LEX 2087748).

Za nietrafione uznał przy tym Sąd twierdzenia pozwanego dotyczące oznaczenia nazwy spółki dokonującego przelewem zapłaty części zadłużenia, wskazujące na (...) (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością jako dokonującego przelewu. Z przedłożonych potwierdzeń wykonania przelewu wynika bowiem, że przelew wyszedł od (...) (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa. W polu, w miejscu w którym wpisywane są dane dokonującego przelewu, nie było bowiem wystarczającej ilości miejsca na wpisanie wystarczającej liczby znaków. Stąd urwana została końcówka ze sformułowania Spółka komandytowa i zmieściło się tylko Spółka. Oczywistym jest, że w dalszej części miała być dokończona pełna nazwa formy prawnej pod jaką pozwana prowadzi firmę. Z informacji przekazanych przez strony wynika, że dwie połączone sprawy oraz jeszcze jedna faktura ujęta w innym postępowaniu obejmowały całość kontaktów gospodarczych pomiędzy stronami. Strony więcej nie współpracowały, nie realizowały innych umów pomiędzy sobą, nie miały innych kontaktów. Ponadto nie dochodziło do umów pomiędzy powódką oraz spółką pozwaną w formie spółki z o.o. (...) kontaktami jakie miały ze sobą strony to umowy objęte pozwami, zawarte pomiędzy powódką a pozwaną (...) (...) Sp. z o.o. Sp. Komandytowa w W..

Reasumując, w ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że do zawarcia umów pomiędzy stronami postępowania doszło oraz, że umowy zostały przez powódkę wykonane oraz że pozwana spółka nie uregulowała swego zobowiązania wzajemnego w całości.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenia za zasadne w całości, w związku z tym na podstawie art. 496 k.p.c. w punkcie 1 sentencji wyroku utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy w dniu 9 lutego 2017 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 79/17/3, zaś w punkcie 3 sentencji wyroku utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym przez Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy w dniu 9 lutego 2017 roku w sprawie o sygn. akt VI GNc 81/17/3 zarówno w zakresie roszczenia jak i kosztów postępowania orzeczonych wymienionymi nakazami zapłaty.

O kosztach postępowania orzeczono w punktach 2 i 4 sentencji wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na podstawie §3 ust 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. ze zm.) w przypadku skutecznego wniesienia sprzeciwu lub zarzutów opłatę (za czynności radcy prawnego) ustala się na zasadach ogólnych. W obu połączonych sprawach skutecznie wniesiono zarzuty wobec czego na podstawie §2 pkt. 5 wyżej przywołanego rozporządzenia zasądzono od pozwanego na rzecz powódki tytułem dalszych kosztów zastępstwa procesowego odpowiednio kwotę 1 200,00 zł w sprawie o sygn. akt VI GC 79/17/3 oraz kwotę 1 200,00 zł w sprawie o sygn. akt VI GC 81/17/3.

SSR Jolanta Brzęk